

Lumină lină

Buletin Parohial Berna - Fribourg - Basel

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale
Protopopiatul Elveției

*Hristos Se naște, slăviți-L!
Hristos din ceruri, întâmpinați-L!*

numărul 3 - decembrie 2006

Iubiți frați în Domnul Iisus Hristos,

Praznicul Nașterii Domnului este din nou un prilej de mare bucurie duhovnicească pentru noi, creștinii. Pacea și bucuria se revarsă de la tronul Preasfintei Treimi peste lumea întreagă, peste tot omul. Acum, când *mântuirea noastră este aproape* (Rom. 13,11), când Cel Unul din Sfânta Treime, Fiul Tatălui, Se naște în ieslea sărăcăcioasă a necuvântătoarelor, devenită palat și templu ceresc, cerul și pământul își dau mâna și se unesc pentru a readuce pacea între om și Dumnezeu. Acum, harul Treimei Celei Una se revarsă peste lume prin Fiul, Cel ce din veșnicie Se naște din Tatăl fără de mamă, iar în lume, Se naște acum, la „plinirea vremii” (Gal. 4,4), din mamă fără de tată. În ieslea Betleemului, Dumnezeu arătându-Se, ne descoperă pacea pe care a pregătit-o lumii prin Fiul Său. „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*”, vestește cerul prin îngerii Săi.

Neputința noastră omenească a stricat pacea cu Dumnezeu și ne-a condamnat la singurătate, la izolare, la moarte, care este dușmănie cu Dumnezeu. Cel Care avea să vină este vestit de proroci ca „Domn al păcii”, Cel în Care Tatăl ceresc își

neputința noastră omenească a stricat pacea cu Dumnezeu și ne-a condamnat la singurătate, la izolare, la moarte, care este dușmănie cu Dumnezeu. Cel Care avea să vină este vestit de proroci ca „Domn al păcii”, Cel în Care Tatăl ceresc își

pune toată dragostea pentru noi și prin Care revine spre noi cu pace, ca odinioară înspre Adam și Eva, care fugind s-au ascuns de la fața Lui. Iată cum Pruncul dumnezeiesc, din prea multa milă a Preasfintei Treimi se pune de bună voie între noi și Tatăl, devenind Mijlocitorul și Împăciuitorul nostru cu Părintele Său și al nostru. Așa îl arată și sfântul Pavel: „*căci El este pacea noastră, El, Care-n trupul Său a făcut din cele două lumi una...*” (Ef. 2,14)

Pacea, înainte de toate este legătura noastră cu Dumnezeu, pe care o regăsim cu Hristos și în Hristos, față de Părintele ceresc. Ea se înfiripează și crește în noi de la botez până la moarte, și în tot acest drum nu mai suntem singuri; Pruncul născut în ieslea din Betleem ne arată calea, Se face chiar El Calea noastră, ca să nu mai orbecăm în neștiință, ci să mergem cu El direct la țintă.

În această sfântă zi a Nașterii lui Hristos doresc tuturor Sărbători fericite, sănătate, putere și curaj duhovnicesc în purtarea tuturor greutăților vieții, spor în viața copiilor dumnezeoasă - pe care să nu-i lăsați fără Hristos, fără darurile pe care El le-a adus în viața noastră și pe care noi trebuie să le transmitem lor.

† **Mitropolitul Iosif**

Iubiți frați creștini,

Sărbătorile creștine sunt zile ale lui Dumnezeu, coborâte la noi din iubire, ca să ne înalțe spre El pe calea iubirii și să ne ridice deasupra vremurilor. E tare greu să realizăm aceasta, mai ales în lumea în care trăim noi. Pentru aceasta e nevoie de o luptă continuă. Cronicarul spunea așa de frumos că nu vremurile sunt sub om, ci omul e sub vremi. Ori de câte ori nu sesizăm sărbătoarea creștină ca pe un eveniment al omului, ca pe D u m n e z e u făcut om, suntem mai mici decât timpul și sub apăsarea lui ucigătoare. Timpul nostru este sufocat de civilizația noastră, de omul de lângă noi. Se zice că, după Dumnezeu, să-l vezi pe fiecare (om) ca pe Dumnezeu. (Ca pe un Dumnezeu în devenire)

Să trecem la lucruri mai concrete și să ne întrebăm: ne este dor de Dumnezeu? Dar mă gândesc la un dor puternic, care să nască în noi pe Dumnezeu. Dacă ne lipsește acest dor de Dumnezeu, atunci fiecare va contura în el pe „dumnezeul” lui. Păgânul va naște un nou prilej de a petrece sărbătoarea păgânește.

Creștinul care se numește pe sine creștin, dar care nu este creștin, face eforturi disperate să nască propriul „crăciun”, după viziunea lui. Se pregătește din timp pentru Crăciun, cumpără cadouri, un brad sau poate închiriaza un „chalet” între brazi, își invită prietenii și cunoscuții să petrecă împreună așa-zisul „crăciun”. Dar unde este locul Pruncului Iisus în toate acestea? Este oare ieslea sufletului prea ocupată cu cele ale lumii acesteia?

Crăciunul este deschiderea cerurilor pentru ca Hristos să se nască în lume din Fecioara Maria. Dumnezeu cel Veșnic Se naște la noi, între noi și pentru noi. „*Din înălțimea cerului, Împăratul vine la noi, din curata Fecioară, Dumnezeu fiind, dar în vremea*

din urmă Cuvânt întrupat; ca să cheme la Sine din stricăciune pe omul zidit înțai.” (din Utrenia la Nașterea Domnului) Așa se cuvine să înțelegem Crăciunul.

Adevăratul Crăciun se naște dintr-un suflet de mamă, iar mama și pruncul sunt izvorul autentic al nevinovăției, al curăției. Așadar, pentru a naște e nevoie de puritate și nevinovăție. Există miliarde de Crăciunuri pierdute dintr-

o neînțelegere. Trebuie să avem putere, să avem credință, să avem iubire. Fără iubire nu se naște nimic. Trebuie să facem efortul, travaliul nașterii. Altfel, vă spun și îmi pare rău, de fiecare dată vom rămâne cu un Crăciun eșuat. Știm cu toții că în fața oricărui mare eveniment avem o ezitare. Ne tragem înapoi și ne gândim că poate e prea mult pentru fiecare dintre noi: cum să-L nasc eu pe Dumnezeu în sufletul meu?

Iubiții mei frați, Crăciunul nu vine decât la cei cu suflet de copil. Să facem un efort și să ne amintim când am pierdut Crăciunul nostru. Fiecare avea o vârstă, se afla undeva, atunci când Crăciunul a început să nu mai fie plin. L-am supărat cu ceva, am greșit undeva și de atunci Crăciunul s-a întunecat și a plecat trist de la noi, și strigăm după el an de an să-L mai aducem o dată. Cât n-am da să mai simțim Crăciunul ca acum treizeci de ani, patruzeci sau fiecare cât are! De ce să pierdem Crăciunul? De ce să trăim din amintiri, doar cu nostalgia Crăciunului de odinioară? Există o cale, un drum, care ne duc acolo; e calea Bisericii, iar noi să mergem pe ea cum se cuvine.

Pentru aceasta, iubiții mei frați, veniți cu toții „să ne înălțăm dumnezeiește și să vedem cu adevărat dumnezeiasca pogorâre de sus în Betleem și, curățindu-ne mintea prin viață curată, să aducem în loc de mir, fapte bune; să pregătim prin credință intrarea sărbătorii Nașterii și din adâncul sufletelor să cântăm: Hristos Se naște, slă-

viți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă! Cântați Domnului tot pământul, și cu veselie laudați-L popoare, că S-a preaslăvit. (din Utrenia la Nașterea Domnului)

Tuturor vă doresc un Crăciun binecuvântat, cu pace, sănătate și un An Nou cu multe împliniri și toate cele de trebuință vieții, împreună cu tradiționalul „La mulți și fericiți ani!”

Preot Gheorghe Laurențiu Precup

Neugeburt aus dem Tempel

Eine knappe Woche nach Beginn der Adventsfastenzeit haben wir das Hochfest der Einführung in den Tempel der Allheiligen Gottesgebärierin gefeiert, das als Vorverkündigung der Geburt unseres Herrn gilt. Freilich dürfte das vorausgegangene Halloween, das hierzulande zunehmend Einzug gehalten hat, dem Bewusstsein ungleich greifbarer gewesen sein als unser Fest und seine Legende. Und um wieviel ist nicht der Weihnachtsmann und der Tannenbaum fassbarer als unsere Ikonen mit den mannigfachen Hieroglyphen, den Szenen und Figuren, welche unserem Verständnis nahebringen wollen, was mit diesem Ereignis für uns geschehen ist, und in welchem selbst den Kosmos noch übersteigenden Zusammenhänge es eigentlich steht. Das ist uns zu hoch, zu kompliziert, dafür reicht uns die Zeit nicht, denn wir müssen ja noch Geschenke kaufen und dergleichen mehr. So lassen wir schliesslich Christus und die Geschichte Seiner

Geburt – einer göttlichen überdies, wie es heisst – in Seiner Krippe liegen und sind zufrieden, wenn die Kinder sich freuen. Bei vielen bleibt der Eindruck zurück, Christus habe nicht gar so viel mit unserem Leben zu tun, und wie Er uns denn solle retten können, da wir auch nach dem Fest mit unseren Sorgen werden weiterleben müssen.

Doch nicht selten kommt in dieser Zeit eine unübliche Betrübnis oder unerklärliche Verärgerung auf, leicht zu beseitigen. Doch mit etwas Geduld vor dem Herrn mag sich ein Impuls kundtun, kaum der angenehmste, aber einer, der bei gewissenhafter innerer Betrachtung als angemessen, zutreffend sich erweist.

An diesem Ort, will mir scheinen, begegnen wir Christus in einer für unser Leben entscheidenden Weise. Ohne Ihn nämlich, würden wir in falscher Richtung weitergehen, menschlich und nachvollziehbar, verständlich und einleuchtend, doch eben in der Folge zu nichts Befriedigendem, zu neuem Missbehagen führend. Entscheiden wir aber recht, oft gegen unsere eigene Skepsis, gegen Argumente der Evidenz, können wir erfahren, wie auf unerwarteten und überraschenden Wegen Konflikte, Verstrickungen, Engpässe, Weglosigkeiten verblasen, gleichsam wie von Geisterhand sich lösen, und ein tieferes Gefühl der Genugtuung, ja der Befriedigung, des für gut Befindens wird uns bestätigen, das wir das Rechte

gewählt haben.

Warum ist Christus für viele von uns keine direkt lebenswichtige Wirklichkeit, fällt hinter Erziehungsproblemen und Freizeitaktivitäten zurück, wird zu einem Wort, das seine Resonanz verliert, einem Bild, das – schon im besseren Fall – an der Wand hängen bleibt?

Ich meine, weil Er so leise ist, ohne Eile, ohne Zwang, unaufdringlich; völlig anders als die Zivilisation, in der wir leben, mit ihren Unausweichlichkeiten, die in die Sachen fest eingewoben sind, ihren unverblühten Aufforderungen, sich doch ja verführen zu lassen.

Das wird man schwerlich von einem Tag auf den andern durchschauen, schwerlich inmitten des Fests, kaum an Ostern, wenn es dann wieder soweit ist, und wohl auch nicht an Weihnachten drauf. Wie keiner allein mit der Montageanleitung in der Hand seinen PC repariert, und die Lektüre von Fachbüchern noch keinen Fachmann macht, so bedarf auch die Begegnung mit Christus der Angewöhnung und der Einübung.

Diese Übung ist uns der gemeinsame Gang durchs Kirchenjahr. Der Mitvollzug wenn nicht die Teilnahme an den Festen; der immerhin gelegentliche Kirchgang sichert uns die Verbundenheit mit unserer Kirche; damit wir aber Wachstum erfahren können in der Seele, festeren Stand erlangen in unserem Leben grad wenn sein Grund mal wanken sollte, was nicht ausbleiben wird,

bedarf es der Stetigkeit wiederholten Bemühens, wie tägliche Gymnastik das tägliche Gebet, wie der regelmässige Fortbildungskurs der Kirchgänger, wie im Team der gemeinschaftliche Kontakt mit denen, die denselben Glaubensweg gehen.

Ich komme zurück zur Darbringung im Tempel, die historisch vermutlich nie so stattgefunden hat, sondern ein Lehrstück ist für unsere Seele, ein Gleichnis, Vorbild und Anregung zur Nachahmung: Seht, so wie das Kind Maria dem Priester Zacharias zugebracht wird, auf dass er es einführe in den Tempel und es dort unterweise, es bereit mache zu seiner Bestimmung, Christus zu empfangen und in diese weltliche Wirklichkeit zu gebären, so mögen auch wir, die wir durch unsere Taufe Kinder Gottes sind, in den Tempel gehen, uns bereit machen lassen, unseren Anteil an Christus anzunehmen, um ihm in unserer Lebenswirklichkeit die gemässe Form und Gestalt zu verleihen, zu unser aller Freude und Beglückung – wie die Bescherung an echten Weihnachten.

Hierodiakon Timotheos

Plugușorul

Una dintre cele mai frumoase și mai vechi datini românești din seara Sfântului Vasile sau a Anului Nou este Plugușorul. Românii întâmpină Anul Nou cu mult alai, cu sunetul clopoțelilor, cu strigătul de «mânați, măi» și «hăi-hăi», cu pocnetul bicelor, pe scurt, cu simbolizarea aratului. Plugul în general este purtat de patru boi. Dar cum doar înstăriții au patru, sătenii mijlocii, cei cu doi, se întovărășesc și își ară împreună țarinile, punând un clopoțel pe tânăla, ca să atragă atenția, cântând o doină, fluierând o horă și ținând plugul de coarne. Dar aratul de Anul Nou, adică Plugușorul, îl fac copiii celor care ară câmpurile, imitându-și părinții. Cu câteva zile înainte, se însoțesc câte trei până la șase inși laolaltă, se îngrijesc de bice, harapnice, clopoți, apoi o traistă zdravănă pentru încasarea câștigului comun, și la urmă un buhai.

Sosind acuma seara Anului Nou, îndată ce apucă să se întunece, cei însoțiți încep a umbla și a ura din casă-n-casă. Cei mai gureși dintre acești gingași plugari recită colinda aratului, însoțită de sunetul unui clopoțel. După fiecare pasaj se repetă refrenul «mânați, măi», sau «ia mai mânați, măi, flăcăi». Cel cu buhaiul, totdeauna alături de orator, trage neconținut cu mâinile de coarda făcută din par de cal, iar buhaiul răsună pătrunzător. Alături de acesta stă un alt tânăr, cu o cofiță

cu apă, în care cel ce trage buhaiul, își moaie din când în când degetele, în acest fel coarda producând un sunet mai puternic. Colinda sau urarea Plugușorului e foarte frumoasă și cuprinde în sine multă poezie. Ea se recită doar în seara Anului Nou și are mai multe variante.

Iată un exemplu: începutul și sfârșitul Plugușorului din Reuseni, sat în Bucovina, care are 535 de versuri:

*Seara Sfântului Vasile
Fie-va boieri de bine!
Seara Sfântului Vasile
De multișor a-nserat,
Dar noi am întârziat
Și la boieri n-am urat;
Și-a fost vremea mai de mult,
Dar noi nu ne-am priceput,
Tot ca băieții-am făcut;
A fost vreme de cu seară,
Dar noi n-am băgat de seamă!
Mânați, măi! Hăi! Hăi!*

și în încheiere:

*De urat am mai ura,
Dar ni-i că vom însera:
Drumurile ni-s departe
Și cărările-ncurcate.
La mulți ani cu sănătate,
Și să vă fie de bine
Ziua Sfântului Vasile,
Dumneavoastră-n bucurie,
De-acum până-n vecie!
Aho! Aho!*

Alin Filipescu

Crăciun anticonsumerist

Dragii mei, am fost foarte necăjit zilele acestea. Vă spun sincer, cred că bunica mea avea dreptate când îmi spunea că lumea s-a întors pe dos.

În luna decembrie, după cum știm cu toții, prin firme și instituții se organizează petreceri așa-zise “de Crăciun”, pe care eu nu reușesc să le înțeleg cum trebuie. Sărbătorile păgâne au fost înlocuite cu sărbători creștine atunci când credința în Hristos a primit drept de liberă practică în Imperiu. Schimbarea a fost posibilă mulțumită dăruirii remarcabile a creștinilor din primele veacuri și a sângelui martirilor, dar și cu ajutorul unor împărați binecredincioși.

Acum, după aproape 2000 de ani, se întâmplă fenomenul invers; atunci când nu sunt uitate de-a dreptul, sărbătorile creștine sunt înlocuite cu destrăbălări prin

concursul tacit al mai marilor zilei și sub nasul nostru cel atât de îngăduitor, adaptabil, modern și multicultural. Crăciunul devine enervantul X-mas party, sărbătoarea Tuturor Sfinților devine grotescul Halloween, ziua de pomenire a unui sfânt apărător al căsătoriei curate devine dezmațatul Valentine’s Day, iar cu ajutorul prețios al hidosului iepuraș am aranjat și Paștile. Nu mai vorbesc de prăznuirea Sfântului Vasile cel Mare pe care Revelionul o sufocă pur și simplu.

Mi-ar plăcea să vă spun că nu este atât de grav, însă cred că este mai târziu decât ne putem imagina. Suntem totuși datori să încercăm a conștientiza căderea noastră, dimensiunile înfricoșătoare ale pericolului, și cât mai repede să dăm noi priorități și orizonturi vieții noastre zilnice. Puțini sunt cei care mai înțeleg Crăciunul creștinește, dar dacă avem șansa să ne găsim mai mulți cu aceleași lipsuri, ar fi poate bine să ne trezim unii pe alții, nădăjduind că harul lui Hristos și mijlocirea Maicii Sale ne vor ajuta să învățăm a ne bucura cu adevărat de taina Nașterii.

Eu unul nu mă voi duce la X-mas party-ul de la serviciu și asta ar fi tot ceea ce voi putea face de unul singur. Pentru celelalte vă aștept pe oricare dintre voi să mă

trezească.

Bun! veți zice, dar ce putem să facem? Cum să procedăm ca de Crăciun să ne lepădăm puținel de grija cea lumească?

Propun un început simplu, necontestând că este bine să ne prindă 25 decembrie pregătiți, având grijă cu toții ca nu cumva frigiderul să fie pe jumătate gol sau lista de cumpărături nebifată. Sigur că este bine a purta de grijă familiei și celor dragi nouă, ca nu cumva să le lipsească ceva din cele de trebuință. Ar fi multe de zis despre cum s-ar interpreta acest “de trebuință”, fără ca măcar să ne gândim că asta ne-ar transforma în propovăduitori, mărturisitori sau asceți, însă eu spun doar că măsura grijii poate fi atât de homeopatic calculată, încât să transforme pe nesimțite un medicament în otravă.

Cumpărați, oferiți cadouri, dar aveți grijă să oferiți mai ales celor care au cu adevărat nevoie, pentru că doar de aceste daruri se bucură și Hristos. Crăciunul este în primul rând ziua Lui de naștere, deci cadourile pe care le facem ar trebui să fie, de fapt, pentru El.

Cumpărați și oferiți “cu frică și cu cutremur”, iar dacă veți fi primit acest număr al buletinului parohial aproape de sfârșitul postului, poate că cei din redacție au fost prea ocupați cu shopping-

ul, dar voi să nu vă smintiți de asta. Aplicați sfaturile acestea modeste începând cu următoarea mare sărbătoare sau, mai bine, chiar din clipa în care citiți aceste rânduri.

Gândiți-vă că nevoia de obiecte poate fi chiar o măsură a milei lui Dumnezeu față de noi, cei slabi, arătându-ni-se explicit, nouă, celor ce nu putem preînchipui bucuria celor viitoare, că derapăm, căutându-ne fericirea în materie, idolatrizând-o. Pe scurt, dacă vă găsiți înconjurați de multă îmbrăcăminte sau aparate pe care nici voi nu mai știți de când nu le-ați mai folosit, poate că este momentul să vă puneți oarece întrebări. Dar să nu vă descurajați; gândiți-vă că ați fi putut fi dintre acei cu gusturi minimaliste, feng-shui sau alte bazaconii care de fapt exaltă mai rău simțurile și pe deasupra te mai fac să te închipui și detașat de lumesc.

Nu vă scriu mai multe, nădăjduind că vom mai sta de vorbă la agapele de după slujbe. Mă grăbesc acum să merg la supermarket, că mi-au mai rămas câteva lucruri de făcut și nu vreau să pierd soldurile.

Ion Mircea Ianculescu

Hristos în mijlocul nostru! Suntem noi împrejurul Lui?

Biserica, locaș al Sfintei Treimi, este locul prin excelență unde Îl întâlnim pe Hristos. Aici se înfăptuiește lucrarea mântuitoare nevăzută a lui Hristos: *Tatăl meu lucrează și Eu lucrez!* Pășind în biserică, în spațiul liturgic, ca membri ai Bisericii, ne aflăm într-o altă lume, una plină de simboluri, într-un alt plan al realității: în lumea Împărăției lui Dumnezeu. Aceea unde timpul și spațiul se sublimează, aceea a prezentului fără sfârșit, în care dispare diferența dintre trecut, momentul prezent și viitorul eshatologic, unde cerul și pământul se contopesc. În toate oficiile îl întâlnim pe Hristos prin rugăciune, dar mai ales în Sfânta Liturghie. La Utrenie, preotul, în taină, pomenind smerirea Mântuitorului, prin gesturi simbolice ce amintesc pătimirea lui Hristos, scoate Agnețul pentru Sfânta Jertfă. Preotul și credincioșii evocă, pe rând, prezența lui Hristos, Lumina lumii: “Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina”, “întru lumina Ta vom vedea lumină”. Prezența lui Hristos se revelează de asemenea prin cuvântul

Evangeliei, totdeauna relatând Învierea.

La începutul Liturghiei suntem transpuși în Împărăția lui Dumnezeu: “Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh!” În limbaj liturgic, a binecuvânta înseamnă a slăvi, a lăuda. Nu vedem Împărăția lui Dumnezeu în mod clar, ci, așa cum spunea Apostolul Pavel: *acum cunoaștem ca într-o oglindă*. Și pe vremea Sf. Pavel oglinzile nu erau atât de clare ca cele de astăzi... Dar o vedem cu ochii minții, ca o pregustare a Împărăției, cum spun Părinții Bisericii. Astfel, pe durata întregului oficiu, suntem în prezența lui Hristos. Îl vedem ieșind la propovăduire când privim Sf. Evanghelie pe care preotul o poartă ridicată la Vohodul mic (ieșirea preotului cu Sf. Evanghelie și intrarea în Sf. Altar), Îl vedem în drumul Său pentru a Se slăvi, la intrarea glorioasă în Ierusalim, pregătindu-Se pentru jertfa pe care știa că o va aduce, atunci când preotul iese cu Cinstitele Daruri pentru a le purta de la proscomidiar pe Sfânta Masă, auzim Cuvântul Său citit de către preot din Sfânta Evanghelie. Și dacă nu-L vedem, pentru a ne încredința, ne-o spune Arhiereul, sau cel mai mare

dintre liturghisitori, dacă slujesc mai mulți: “Hristos în mijlocul nostru!” spune acesta adresându-se celorlalți coliturghisitori, dar și nouă, în timpul sărutării frățești, ce se petrece în altar înainte de aducerea Sfintei Jertfe euharistice.

Mai mult, după Epicleză, Trupul înviat al lui Hristos se află în mod real pe Sf. Masă. Mare și înfricoșătoare Taină, mare dar făcut credincioșilor! Minunată invitație a Bisericii: **nu ne lasă simpli spectatori, ci ne cheamă să participăm** alături de liturghisitori la pregătirea și aducerea Sfintei Jertfe. Răspunsul nostru: “Mila păcii, jertfa laudei”, înseamnă că jertfa adusă de cei prezenți este mila față de cei în nevoie, pacea între noi și jertfă de laudă. Ultima presupune intonarea de către noi a imnelor de laudă lui Dumnezeu, urmând Profetului care spunea: *În toată vremea Îl voi lăuda pe Domnul, lauda Lui pururea în gura mea și îndemna: Toată suflarea să-L laude pe Domnul!* Îndemn pe care-l urmăm, cântând și noi în cursul Sf. Liturghii. Așa participăm noi la Jertfă! Suntem invitați nu numai să fim atenți, prin lepădarea grijilor lumești, dar și să cântăm, să ne rugăm (toate rugăciunile

Sfintei Liturghii fiind alcătuite la plural) și să dialogăm – prin răspunsurile noastre – cu preotul! Dar participăm noi activ la Sfânta Liturghie, Îl înconjurăm noi pe Hristos, sau lăsăm cinstea aceasta numai stranei căreia-i delegăm partea de participare cerută de la noi? Scopul final al slujirii fiind sfințirea credincioșilor, nu lăsăm noi oare, prin pasivitatea noastră, să câștige foloasele numai cei care participă, cei care răspund și intonează imnele?

Conștienți de prezența lui Hristos în mijlocul nostru, să ne străduim să-L înconjurăm! Să cântăm și să răspundem cu toții dialogului la care ne invită liturghisitorul, ca nu cumva să ne lipsim prin neparticiparea noastră de ceva din *acelea pe care le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc: cele pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit*. Să urmăm frumosul îndemn, în chip de salut de plecare, ce mi-a fost adresat de un pelerin la Sf. Mănăstire Techirghiol, la Părintele Arsenie Papacioc: aveți grijă de suflet!

Dr. Horia Popescu

Nașterea Mântuitorului

De Crăciun S-a născut Iisus Hristos, într-o iesle sărăcăcioasă din Betleem. În noaptea aceea trei păstori aveau grijă de oile lor. Deodată un înger s-a apropiat de ei și le-a spus: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună spre bucuria tuturor. În noaptea această, în orașul lui David S-a născut Mântuitorul, care este Hristos Domnul! Mergeți după semnul meu și veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Atunci păstorii au mers după semnul Ingerului și L-au găsit pe Prunc într-o iesle. Ei au început să cânte și să-L slăvească pe Mesia. (Gabriel)

gabriel

Colorați imaginea!

natalia

nicoleta

Jésus - Fils de Dieu

Jésus est venu au monde pour apporter la paix dans le cœur des gens. Sans Dieu nous ne pouvons rien faire. Il faut prier à Dieu pour qu'il nous aide. Dieu a créé le monde pour nous les gens, les animaux et les plantes. Quand sourie Dieu? Dieu sourie quand nous sommes sages, quand nous aidons quelqu'un, et quand nous consolons quelqu'un. (Nicoleta)

mălina

ariadna

Gott ist für uns da, und ist uns hilfreich. Man sieht Gott nicht, aber man spürt Ihm. Gott liebt uns, wenn wir gut und freundlich zu den andern sind. (Kim)

mihai

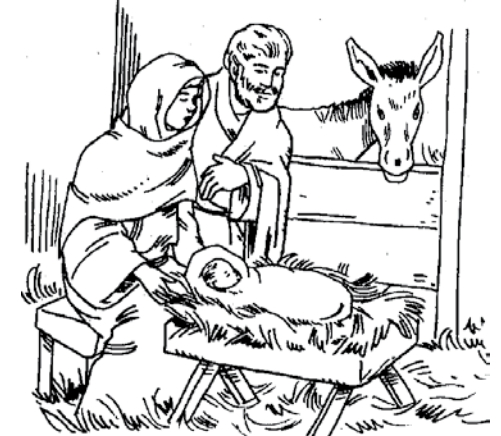
Îngeri

Îngeri sunt niște spirite. Ei au aripi și zboară. Locuiesc cu Dumnezeu în cer, în Raiul frumos. Nu-i putem vedea; numai sfinții îi pot vedea. Fiecare om are un înger. Și îngerii au nume. Nu vin pe pământ. Eu cred că îngerii pleacă atunci când oamenii sunt răi. (Mălina)

andrei

Colorați imaginea!

O viață mai bună decât ciocolata

O tânără care și-a petrecut copilăria în junglă, povestea cum, împreună cu fratele ei, își lăsa uneori fantezia să zboare și își imagina cum trebuie să fie viața în Occident. Cei doi copii erau convinși că în lumea civilizată oamenii trăiau într-o continuă stare de fericire și că străinii se îmbrățișau de bucurie pe stradă. De ce? Pentru că ei aveau acces la facilități și bunuri care în junglă nu existau, precum: apă curentă, căldură, și... ciocolată.

Ascultând aceste relatări, m-am gândit că de fapt, noi, creștinii ortodocși, am fi îndreptățiți să trăim o asemenea fericire. Pentru că noi avem ceva mult mai de preț, infinit mai valoros decât râvnitele bunuri materiale. Noi Îl avem pe Hristos, care “e în cer, cu ochii

asupra-ne. Ne însoțește la fiecare pas. E neobositul și neîncetatul

nostru însoțitor. Și lucrează mereu... E în noi, cu noi, lângă noi, preocupat de noi... Și Se jertfește pe toate altarele din lume, zi de zi, ceas de ceas pentru noi.” (Nicolae Steinhardt)

Și atunci mă întreb de ce se abat uneori norii nefericirii asupra mea? Cu părere de rău realizez că vălul pe care din tristeți, supărări, răutăți și temeri mi-l Țes, mă împiedică să văd cât de binecuvântată sunt și să descopăr comorile și frumusețile pregătite de Hristos pentru mine. Domnul mă cheamă tot timpul la El, mă invită să trăiesc fiecare zi cu bucurie, credință și iubire. Iar eu ce fac? Doar cred că trăiesc din plin, dar de fapt îmi umplu viața cu nimicuri.

Cuvintele lui N. Steinhardt exprimă cum nu se poate mai bine gândurile mele. „A! Ce frumoasă e lumea asta a lui Dumnezeu! Și ce rău îmi pare că am fost un păcătos și un netot și am irosit-o, iureșit-o, balmăjit-o, pângărit-o. De împrejurări potrivnice să nu îmi vorbești, nu există împrejurări, totul de noi depinde, răspunderea toată a noastră e!” Hristos are întodeuna pregătită pentru noi o viață fericită, dar viața aceasta noi înșine trebuie să o trăim.

“*Ia-mi vălul de pe ochi și voi înțelege minunatele lucruri din legea Ta*” (Psalmul 118, 18).

Ioana Günzl

Hristos în mijlocul nostru

Asta da sarcină! Ce-aș putea eu să transmit altora despre

distanța dintre mine și Hristos? Logica vorbind, ar fi de fapt două distanțe: cea dintre mine ca individ și El și cea dintre mine ca membru al Bisericii Sale și El. Sau poate că individul

ar trebui să se topească în comunitate, să nu mai fie infatuatul “EU”, ci smeritul “noi”, poate că distanțele astea ar trebui să fie cam una și aceeași. Sau asta o fi imposibil? Chestiuni delicate pentru un creștin așa de “tânăr” ca mine. Și-apoi, distanțele - sau distanța - cu pricina n-au nimic comun cu logica, nici cu segmentele de dreaptă din geometrie, fie ea euclidiană sau ba. Așa că, pe calea logică, e clar că n-o să ies la liman prea curând.

O să încerc să merg pe altă cale, pe cea a inimii, pe urmele

schimbărilor produse în mine în ultimii ani, în speranța că în alte suflete (chiar numai unul dac-ar fi) cuvintele mele vor produce un ecou, o senzație de “déjà vu, déjà connu” sau poate o dorință de înțelegere și de apropiere de El.

Poate că printre noi mai sunt și alții care au trăit depărtarea de Dumnezeu ca pe o victorie a rațiunii la un anumit moment al vieții: e cu mult mai ușor să crezi în Darwin - fiindcă oasele dinozaurilor le vezi la Antipa - decât să percepi sau să pricepi ceva abstract și de neînțeles ca Hristos. Așa că omul practic alege soluția cea mai ușoară: distanța maximă față de El (de ce să ne complicăm existența?!).

Poate că și alții s-au întrebat, într-un alt moment al vieții, mai întâi “de ce li se întâmplă celor din jurul meu așa ceva?”, iar mai apoi, într-un acces de imitație nătângă, “de ce mi se întâmplă asta tocmai mie (mie, perfectul)?” Că e vorba de insuccese, de dezamăgiri, de boli, prea puțin contează, fiindcă, în fond, ce facem cu această întrebare e tocmai să cerem socoteală unui Dumnezeu pe care cu câțiva ani înainte Îl negam sau Îl ignoram foarte științific, din comoditate. Distanța față de El pare să se micșoreze totuși, nu-i așa? Fundamentele logicii

noastre infailibile se clatină.

Poate că și alții au fost obligați să-și redefească termenii în care vedeau și înțelegeau viața, să-și recântărească valorile, prietenii, acțiunile și să-și admită (măcar în fața lor înșile, dacă mândria îi împiedică s-o facă public) greșelile. Iarăși parcă suntem cu câțiva milimetri mai aproape de El (matematica nu se lasă, se infiltrează peste tot!).

Poate că au mai fost și alții “împinși” spre Dumnezeu împotriva voinței lor, “forțați” spre necunoscutul unde logica și matematica nu servesc la nimic, unde toate reperele se pierd și singurele indicii în ceața vieții sunt vocile unui cor care cântă “Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, căci văzură ochii mei mântuirea Ta...” într-o penumbră de vecernie. În etapa asta a vieții, senzația mea e că distanța față de El oscilează, te simți când foarte aproape de căldura Bisericii Sale, când un bob de muștar purtat de vânt. Nimic nu e sigur, nimic din ce câștigi în termeni de apropiere de El nu e pentru veșnicie. Dar ce este sigur e că te cunoști mai bine și că, atins fiind de filonul dragostei Sale, nu mai deznădăjduiești (așa ușor).

Nu știu unde și când încep și se termină fazele frământărilor și

ale căutărilor pentru fiecare dintre noi. Dar pentru mine un lucru e acum sigur: Hristos contrazice legile matematicii și ale fizicii, căci cu cât “te învârți” mai mult și mai repede în jurul Lui, cu atât ai șanse mai mari să te apropii de El, forța centrifugă dispare și te absorb iubirea și speranța.

Ar mai fi de adăugat un lucru tare ciudat și foarte subiectiv, deci total neștiințific: distanța dintre mine și El a depins (de când a început să nu mai semene a abis), ciudat, de un coeficient “B” (*Biserica* și oamenii pe care i-am cunoscut în ea). Să fie oare întâmplător? Sunt convinsă că nu.

Fără a face apel la argumente științifice, putem, deci, vorbi de Hristos care ne caută când ne depărtăm de El și care vrea să fie **în** fiecare dintre noi și **printre** noi. Hrană vie și liant universal, El ni se propune neîncetat spre construcție și mântuire, plin de iubire, de smerenie și de răbdare, până când începem să-L bănuim, să-L recunoaștem, să-L iubim, să nu mai putem suporta distanța față de El.

Nu ne rămâne decât să devenim “receptori” de Hristos. Simplu, nu?

Alina Țiulete

Nu cei (care se cred) sănătoși au nevoie de doctor

Dacă omenirea L-a primit în staul de vite pe Dumnezeu, cine dintre noi va pretinde că I-a pregătit un sălaș mai bun în propria-i inimă?

În nici un caz sfinții, ei, care s-au crezut a fi cei mai mari păcătoși.

Ceilalți poate că da. Există un episod extraordinar în Evanghelia după Luca, în care Petru, după pescuirea cea minunată, începând a deprinde mireasma dumnezeirii Învățătorului său, „a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.” (Luca 5, 8) Mărturisindu-I dumnezeirea, își mărturisea totodată și sentimentul acut al propriei nevrednicii. Uimitor este modul în care a făcut-o. Cu graiul Îl ruga să plece, dar cu gestul Îl implora să rămână. Căzut la genunchii lui Iisus, părea a spune: știu că nu sunt vrednic, dar în marea Ta dragoste, îndură-Te, rămâi...

Toți sfinții s-au mărturisit nevrednici de Dumnezeu și au înțeles că atitudinea lăuntrică ce ne deschide harului are două coordonate esențiale: conștiința propriei nevrednicii unită cu conștiința nesfârșitei dragoste dumnezeiești. Cu alte cuvinte, știu, Doamne, că Tu, Cel ce Sfânt ești și întru sfinți Te odihnești, nu ai cum să afli la

mine sălaș de odihnă. Inima mea este hrubă întunecoasă, beci umed și mlăștinos, unde patimi sălbatice și-au făcut cotlonul. Nu este loc unde Tu să-Ți pleci capul. La mine trebuie să vii ca Doctor al sufletului și al trupului, ca Ziditor al făpturii și mare Meșter. Dă-rămă-mi cocioaba închipuirii de sine. Sparge zidurile mândriei mele cu evenimentele aspre ale vieții rânduite de pronia Ta (având totuși grijă să nu mă rup de tot). Zidește-mă iarăși pe piatra mărturisirii Tale. Scuipă în palmă și frământând tină, unge ochii mei orbi ca să văd, Doamne, adevărul cuvintelor Tale și să-Ți adulmec prezența...

Depășind eufemismele și suficiența de sine, putem ajunge prin pocăință la sinceritatea de a recunoaște că nu numai o omenire abstractă L-a primit pe Dumnezeu în grajd. În măsura în care mă las pradă patimilor, nici eu nu-i pot oferi lui Dumnezeu decât ceea ce sunt - staul de vite și peșteră de tâlhari. Minunat este însă faptul că, de vrem, harul Lui domesticește patimile și transformă cocioaba în palat împărătesc.

«Pe mine, cel ce am ajuns peșteră de tâlhari, arată-mă, Doamne, Cel ce în peșteră Te-ai născut, locaș al Tău și al Tatălui și al dumnezeiescului Tău Duh, ca să Te slăvesc întru toți vecii.» (din slujba Utreniei – Înainteprăznuirea Nașterii Domnului)

Cristian Cercel

„Rendez-vous” în Sfânta Liturghie

Participarea noastră la Sfânta Liturghie este răspunsul la chemarea iubitoare a lui Dumnezeu. Răspunsul afirmativ al omului

la dialogul inițiat de Dumnezeu reclamă o prezență personală și dinamică din partea acestuia. Din rugăciunile Sfintei Liturghii aflăm că Dumnezeu ne solicită la comuniune. Din iubire, jertfindu-Se, Hristos ni Se oferă, iar darul Său presupune un primitor conștient de dar și demn de Dăruitor. Pentru a ne bucura cu adevărat de darurile Sale se cuvine să răspundem prin prezența noastră conștientă și să-I oferim la rândul nostru jertfa noastră. Aceasta constă în renunțarea la păcat, care înseamnă moarte. Ne jertfim deci prin viața noastră plină de fapte bune. Ne întâlnim însă cu Hristos în comun, nu ca inși singuratici. Se cuvine ca împreună să ne apropiem de Hristos cu frică, cu credință și cu dragoste. Suntem responsabilizați de Hristos,

care ne face cinstea unei întâlniri nemijlocite în cadrul Sfintei Liturghii. Aici are loc prefacerea pâinii și vinului în însuși Trupul și Sângele lui Hristos întrupat, răstignit, înviat și înălțat la ceruri. Iisus Hristos însuși vine la întâlnirea cu noi. Hristos ni Se descoperă și comunică treptat în Sfânta Liturghie. De la Proscomidie și până la împărțirea cu Trupul și cu Sângele Domnului, credincioșii sunt prezenți la o epifanie sau arătare treptată a prezenței personale, duhovnicești, a lui Hristos. Prezența și lucrarea lui Hristos se arată în mai multe moduri: în Cuvintele Sfintei Scripturi citite în biserică; în cuvântul de propovăduire al preotului; în rugăciunile rostite de preot, în cântările credincioșilor, în dialogul dintre ei și preot; dar mai ales în jertfa euharistică. Prin împărțirea euharistică are loc însăși taina întâlnirii și comuniunii noastre cu Hristos și întreolaltă. Prin aceste moduri diferite de prezență, credincioșii se întâlnesc cu Hristos și se cuminecă de o lucrare a Lui. Alături de cei ce primesc împărțirea și restul credincioșilor se folosesc prin participare la Sfânta Liturghie, de prezența și lucrarea lui Hristos în Sfintele icoane, în Cuvântul Său, în rugăciunile preotului, în cântările credincioșilor, în miridele pentru vii și pentru morți. Acestea sunt tot atâtea întâlniri și împărțiri de Hristos. Sunt sporiri în comuniunea cu El.

Adrian Crăciun

Actualitatea creștină – două vizite istorice

În perioada nu demult trecută, s-au petrecut, cu voia lui Dumnezeu, două evenimente de importanță majoră pentru viața creștină în lume.

În primul rând semnalăm vizita istorică a papei Benedict XVI, la Constantinopol (azi Istanbul), în Turcia, la invitația patriarhului ecumenic, Bartolomeu I. Neuitând însă faptul că Turcia de astăzi este un tărâm religios, majoritar musulman, având o constituție care evidențiază separația Bisericii – Stat. Rememorând pașii acestei călătorii, papa Benedict afirma de curând că „distincția dintre societatea civilă și comunitățile religioase constituie o valoare, și că statul trebuie să asigure fiecărui cetățean o libertate a conștiinței sale religioase, precum și o libertate de cult și de exercitare a acestuia.”(sursa Zenit) Momentul „ecumenic” al acestei vizite îl constituie întâlnirea, în ziua Sf. Andrei, dintre papă și patriarhul ecumenic. Semnăturile amândurora, așezate la finalul unei declarații comune, precum și Liturghia solemnă oficiată în cinstea Sf. Andrei, confirmă încă

o dată angajamentul comun al celor doi prelați ai creștinătății, pe calea unică spre Hristos. Bartolomeu I mărturisea de altfel că „vizita papei la Constantinopol are o valoare incalculabilă în procesul reconcilierii”, iar într-un articol acordat cotidianului italian „Avvenire”, patriarhul ortodox spunea că întâlnirea aceasta constituie „un pas împlinit în cadrul unei călătorii care a adus, în ansamblul său, o contribuție cu adevărat importantă, în ceea ce privește dialogul inter-religios.

Un eveniment de asemenea cu adânci semnificații este constituit de vizita la Vatican, în perioada 13-16 decembrie 2006, a Întâistătătorului Bisericii Ortodoxe din Grecia și Arhiepiscopul Atenei, Hristodulos. Ierarhul grec s-a aflat pentru a doua oară la Vatican, după ce a participat, în data de 8 aprilie 2005, la funeraliile papei Ioan Paul II. Premiera acestei vizite o constituie însă, caracterul ei oficial. Sfântul Sinod al Bisericii grecești își exprimasese deja bucuria de a vedea realizată această vizită, „ale cărei roade vor fi, cu siguranță, unele pozitive”, exprima deunăzi un comunicat din partea sinodului grec. În anul 2001, urmând pașii Sf. Pavel odinioară, papa Ioan Paul II se oprea în Areopagul Atenei unde, în urma unei ceremonii, semna alături de ÎPS Hristodulos, de asemenea, o declarație comună...

Radu Tănase

Dovada credinței

Dumnezeu făgăduiește lumii salvarea din robia morții, iar prin trimiterea Celui Făgăduit, a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Acesta Se arată fidel ori credincios promisiunii Sale. Fidelitatea presupune existența unei relații. Relația e inițiată de Dumnezeu care, din iubire, îi oferă omului existența și participarea la comuniunea dumnezeiască. Încălcând omul condițiile relației prin infidelitate și lipsă de încredere, Dumnezeu încearcă să repare acest lucru trimițând pe Fiul Său. Astfel credințioșia lui Dumnezeu este afirmată prin nașterea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Hristos ne reoferă un mod de viață bazat pe o relație de credință, dar ne sădește El Însuși credința în inimi sau înrădăcinarea în cunoașterea iubirii Lui (Ef. 3,17-18), căci omul nu are puterea fidelității. Viața noastră devine credință în Hristos, relație în care experimentăm iubirea plină de încredere a lui Dumnezeu.

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt legate de sensul existenței noastre ca relație. Scopul unei relații este reciprocitatea iubirii, o cunoaștere profundă, o unitate

și dăruire totală. Mărturisirea credinței noastre este afirmarea unei relații bazate pe aceste fundamente. Dacă nu avem o relație reală cu Dumnezeu, nu avem nici credință, pentru că dovada credinței este experiența pe care o mărturisim.

Pentru ca o relație să fie trainică este necesară permanenta ei înflorire. Iubirea are nevoie de noi dovezi ale dragostei, de statornicie, de noi valorizări și modalități de arătare a prețuirii, de o intensitate crescândă a dăruirii. Din ce resorturi ale ființei noastre pot izvorî acestea dacă nu din credința noastră, adică din relația pe care o avem cu Dumnezeu care este IUBIRE (I In, 4,8). Actualizarea iubirii poate fi permanentizată prin continua împărtășire din Izvorul iubirii. Puterea de dăruire, puterea dragostei o primim în Sf. Taine, dintre care mai deplin în Sf. Împărtășanie, unde experiența iubirii devine colectivă, extinsă, o comuniune a credinței sau a celor ce se află în relație cu Hristos, Cel care Se dăruiește real în Liturghie, unde Euharistia la care suntem chemați e centrul dăruirii iubitoare a lui Dumnezeu.

Adrian Roman

Mai aproape de Iisus Hristos

Istoria Bisericii nu a fost o istorie liniștită, ci una frământată de prigoane, de rătăcirii de la Adevărul mântuitor, o istorie în care omul, din păcate, nu s-a lăsat pe deplin cucerit de Dumnezeu și nici impresionat prea mult de vecinătatea aproapelui său.

Chiar și astăzi sunt prea puțini cei care Îl simt cu adevărat pe Iisus Hristos în viața lor. Să-L mărturisim pe Hristos înseamnă să cunoaștem și să asumăm învățătura de credință a Bisericii, iar toți cei care împărtășesc alte concepte sau idei se exclud singuri din ea și din comuniunea cu Mântuitorul Hristos. Pe Dumnezeu nu poate să-L vadă fiecare cum vrea, ci doar așa cum este El, mărturisit de Biserica Ortodoxă. Nimeni nu poate fi în același timp și în Biserică, și în afara ei.

Ce înseamnă însă să-L mărturisim pe Hristos și adevărurile de credință ale Bisericii Sale? Cu siguranță, nu înseamnă simpla afirmare a credinței în existența lui Dumnezeu, ci mărturisirea este dovada împlinirii, fără excepții, a poruncilor și îndemnelor Mântuitorului Hristos. Mărturisirea este viață, căci ea nu se reduce doar la cuvânt; altfel ar fi o simplă propagandă dacă nu s-ar împlini în faptă ceea ce se exprimă prin cuvânt.

În lumea aceasta extrem de modernizată, putem, totuși, să ne mai simțim aproape de Iisus Hristos. Și-n primul rând ar trebui să nu ne mai bucurăm de obiecte în sine, ci de Cel care le-a creat. Acesta este primul pas spre apropierea de Dumnezeu.

Adela Apostol

O poveste de Crăciun

Într-o margine de oraș, într-o mahala sărăcăcioasă trăia odată un Tânăr plin de abnegație, care ajuta pe toată lumea, care hrănea pe copiii flămânzi, încălzea pe cei înfrigurați, asculta pe cei însingurați, îngrijea pe cei bolnavi, dădea în dar și nu cerea înapoi, ușura greutățile, risipea tulburarea, aducea cu el pacea. Oamenii din acele locuri îl iubeau foarte mult și se hotărâra ca în fiecare an de ziua Tânărului să organizeze o serbare în onoarea lui. Cum erau cu toții cam săraci se străduiau an de an cu faptele și mâinile lor să pregătească serbarea, iar în ziua convenită se adunau ca o mare și unică familie și îl invitau în mijlocul lor pe Tânăr. Cel mai mult se bucura Tânărul nostru de faptele bune ale oamenilor și tot ce ei îi dăruiau, el le întorcea lor înmulțit.

Azi așa, mâine așa, de la o vreme mahalaua noastră prospera, străzile se asfaltau, oamenii deschideau magazine cu bunătăți, aveau spitale

bune și centrale telefonice unde poți să suni dacă ești singur sau dacă ești asuprit. Sărbătoarea Tânărului devenea tot mai frumoasă: străzile se luminau feeric, oamenii nu mai făceau cadouri cu mâinile și fapta lor, căci puteau cumpăra fel și fel de pachete minunate cu te miri ce înăuntru. De la o vreme, Tânărul nostru era invitat numai de către unii și numai în gând, așa, cu mare fereală, ca să nu se facă tulburare la sărbătoare. Darurile nu se mai pregăteau pentru Tânăr, ci pentru tineri. Până la urmă nu mai știa nimeni pentru cine se organiza sărbătoarea și întrebarea devenise decisivă la faza finală a concursului «Cum să devenim Miliardari». Știe cineva răspunsul ?

«Cum să facem ca în această lume supraabundentă și înstrăinată să putem arăta copiilor noștri sensul real al acestei sărbători, l-am întrebat odată pe un înalt slujitor al Bisericii noastre?» «Învățați-i să dăruiască cu fapta și cugetul lor - a fost răspunsul acestuia!» Așa să ne ajute Dumnezeu!

Dr. Gabriela Popescu

jertfelnicie pe care numai un părinte le poate avea. Am priceput totodată că, în toată istoria sa, creștinismul nu s-a transmis ca o colecție de norme și reguli – fie ele cât de subtile – ci s-a moștenit, în mod direct, prin relația părinte duhovnic-fiu duhovnicesc.

Adevărul Bisericii nu se teoretizează, ci se trăiește pur și simplu. Așa a înțeles să trăiască și părintele Gheorghe Calciu (1925-2006). Îl

pomenim în aceste puține rânduri ca pe un mărturisitor al lui Hristos, nu numai prin cuvântul propovăduit, ci și prin jertfa asumată în vremuri cercate pentru creștini. Viața i-a fost plină de credință și de lumină chiar și în întunericul temnițelor comuniste. Pentru curajul de a înfrunta regimul comunist, Părintele Calciu a fost arestat în două rânduri: (1948-1964), trecând și prin iadul cel cumplit al închisorii de la Pitești – avea doar 23 de ani, fiind student la Medicină; apoi (1979-1984), ca preot și profesor la Seminarul Teologic din București. În 1985 a fost obligat să părăsească România și să trăiască exilul în Statele Unite.

Nu este ușor să descrii viața unui suflet care a îndurat 21 de ani de închisoare, fără ca tu să fi încercat ceva din această experiență. Tocmai de aceea se cuvine să lăsăm pe alții să dea măsura unui astfel de itinerar, de care nu sunt străini.

Arhim. Justin Pârvu spune despre Părintele Calciu: „Cu adevărat

a cunoscut adâncul iadului, dar a înviat din nou în lumina harică a lui Hristos. A ars de dragoste pentru Hristosul cel viu, a strâns în jurul lui tineri și studenți care ardeau și ei să cunoască adevărul, credința vie, tineri înflăcărați de sentimente creștine și dragoste de neam. Părintele Calciu a fost un vrednic ostaș al lui Hristos și dovada vie că toate armele de distrugere ale comuniștilor s-au dovedit neputincioase în fața iubirii pentru Hristos și a credinței neștrămutate în învierea Lui. (...) L-a mărturisit pe Hristos cu toată destoinicia și neînfricarea. A fost un slujitor al Bisericii pătruns de puterea Duhului, un glas mare în pustiul nepăsării și al compromisului.”

Cu aceste gânduri s-a mutat la Domnul: „... las acest cuvânt: Iubiți-vă unii pe alții cum și Iisus ne-a iubit pe noi, ca să se vadă dintru aceasta că suntem fiii Mântuitorului Hristos. Fiți jertfelnici! Rugați-vă și milostiviți-vă de cei în nevoi!”

Preot Georgian Păunoiu

Cronică parohială

Botezuri

-16 aprilie Karin Ebnetter (Basel)

-3 septembrie Carla Simona Aolăriței (Berna)

„Fiți jertfelnici!”

Copil fiind, mă întrebam adesea: de ce oare îi spunem preotului, «părinte»? Abia mai târziu am înțeles că îl numim «părinte» pentru că vedem în el prezența plină de bunătate și

Cununii

- 2 iunie 2006 – Dna. Eugenia Rossi și
Dl. Josef Wermelinger (Basel)
- 30 septembrie 2006 –
Gabriela Georgeta Moaca și
Simon Werren (Berna)

Sfeștanii și sfințiri de case

Dna. Nicoleta Schenker (Basel)
Dna. Gabriela Zahnd (Spiez)
Fam. George Getejanc (Berna)
Dna. Luminița Getejanc (Berna)
Fam. Mircea Ianculescu (Marly)
Fam. Aurelia și Cristi Zgârdea (Berna)

Înmormântări

31 octombrie 2006 Dna. Ana Rossi
24 noiembrie 2006 Dna. Tănăsica Dumitriu

Parastase

La cererea credincioșilor din parohia
noastră, s-au oficiat mai multe parastase.

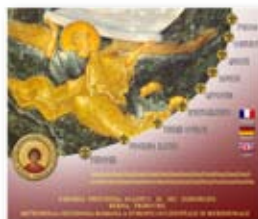

* * *

Consultați site-ul parohiei "Sf. M.Mc. Gheorghe" Berna-Fribourg,
la adresa **www.biserica-berna-fribourg.ch**

Veți putea găsi programul slujbelor, articole și materiale foarte
interesante, predici și conferințe audio.

Așteptăm propunerile dumneavoastră cu privire la site și la
buletinul parohial.

ANUNȚURI:

- copiii din parohiile noastre sunt așteptați la Sf. Biserică pentru a primi darurile de
Crăciun (Basel - 24 dec. 2006; Berna-Fribourg - 25 dec. 2006).
- în ziua de 27 dec. 2006 se va organiza o excursie la schi.
- în preajma Sărbătorii Botezului, se vor sfinți casele credincioșilor (6-14 ian. 2007). Cei
care doresc sfințirea casei sunt rugați să-l contacteze pe Părintele Laurențiu Precup: – tel.
078 631 76 48 sau 026 430 02 13;
email: laurentiuprecup@yahoo.de